

LITERATUUR

Lang leve Doel !

Mark Meekers

Op woensdag 21 maart werd Mark Meekers in het Poëziecentrum van Gent aan de pers voorgesteld als eerste dorpsdichter van Doel.

“Van de dorpsdichter wordt verwacht dat hij een aantal gedichten schrijft waarin hij klank geeft aan wat de inwoners van Doel beroert: vrees, onzekerheid, wanhoop, woede, berusting, verzet. (...) Kan kunst de wereld redden, kan een gedicht Doel boven water houden? Wanneer de dorpsdichter erin lukt om één steen op de andere te laten staan, om één inwoner wat hoop te geven is zijn opdracht geslaagd.”

De poëzieprijs van Doel ligt Meekers erg na aan het hart “omdat het om zoveel méér draait: om kleinschaligheid tegen globalisatie, dorpscultuur in contact met de natuur versus aliënatie van de grootstad, zachte waarden en menselijkheid tegen spijkerhard kapitalisme dat zijn vernielzucht maskeert met tewerkstellingsmotieven. Wie neemt politici nog ernstig, die zich de baard laten aanbinden en glimlachen als een vrouw die net bevallen is omdat het hen zoveel moeite kost om de leuke, humoristische jongen uit te hangen? Ook in Doel stonden de teeveetjes te blozen en luisteren de kleine mensen met gespitste oren of de bulldozers met de instemming van deze lolbroeken nog niet komen aanraken. De afbraakfirma moet zich haasten om poen te scheppen, want het zou wel eens kunnen dat Doel leefbaar blijkt... En al beveelt het parlement de executie, dan nog is dat niet zeker. Er is heel wat meer uitgesteld en geblunderd. Het slijk van het vers gegraven Deurganckdok diende om andere nooit gebruikte dokken te vullen. De aanleg van het Saeftinghedok is niet voor morgen. Er zijn hier dus al eerder kalveren verdronken in hun zelf gegraven putten. (...) De inwoners van Doel – en niet de havenmandarijnen, die geen schoentip aan polderslijk vuil maken – zijn de enigen die de vraag kunnen beantwoorden of dit dorp leefbaar is.”

(geciteerd uit ‘Brief in een fles’)

DODE HOEK

wanneer de Schelde een Styx wordt, duiken
de veerlui op. een blauwe man van veel inkt
en armen woelt het slijk der aarde op. boven
het soepbord op de boerentafel moeten

zijn containers varen. hij neemt zonder vragen,
snoert de mond, legt een muntstuk op de tong.
dat is haren knippen met een gouden schaar.
enkel doden mogen blijven en de molen die

tot in eeuwigheid erom zal malen. elke regen-
kring, herinnering aan de strop die men Doel-
bewust om de halzen legde. ter dood veroor-
deeld. misdaad: te bestaan, in het vaarwater

van grote vissen te liggen. maar driemaal
lazarus: opgewekt! confisqueer wat je wil,
ik houd een hartkamer waar elk breekijzer op
afschampt, houd stand tegen democratuur.

DOELEINDE

ingeschreven in de dodedorpenalmanak bij
Oradour, My Lai. hommage aan de dood-
gravers. als je vanuit je pretentie van 60 ja-
ren, eeuwen gebakken leem glad strijkt,

beeft je hand? tweeling- koeltorens, pluimen
op de hoed van de elektriciteitslobby. als je
van daarboven naar 'n lampje speurt, gaat
er jullie dan een licht op? wij zijn reizigers

op deurganck in de tijd. het grootste graf
ligt gedolven. een koning knipt al het lintje.
troost de erfgoedminnaar, steek het dorp
in een container, bouw het in Singapore

weer op. wie betaalt de waterrekening van
de zondvloed? keilt de ultieme kei door het
raam van de woede? de doden zullen met
hun vuisten op de stalen rompen hameren.